“เมื่อพวกเจ้าต้องการละหมาด ก็จงจัดแถวให้ตรง และให้คนหนึ่งนำพวกเจ้าละหมาด และเมื่อเขากล่าวตักบีร พวกเจ้าก็จงกล่าวตักบีรตาม

จากท่านหิฏฏอน บิน อับดุลลอฮ์ อัรเราะกอชีย์ กล่าวว่า: ครั้งหนึ่ง ฉันได้ทำการ
ละหมาดกับท่านอบูมูซา อัลอัชอารีย์ และเมื่อเขาอยู่ในขณะตะชะฮุด มีชายคนหนึ่ง
จากชาวบ้าน กล่าวว่า “การละหมาดเชื่อมโยงกับการทำความดีและซะกาต” เมื่ออบูมูซาเสร็จสิ้นการละหมาดและทำการให้สลาม เขาก็หันไปยังผู้คน และกล่าวว่า "ใครในหมู่พวกเจ้าที่พูดเช่นนั้น" ผู้คนเหล่านั้นต่างก็เงียบ จากนั้นเขากล่าวอีกว่า "ใครในหมู่พวกเจ้าที่พูดด้วยถ้อยคำเช่นนั้น" ผู้คนเหล่านั้นก็เงียบ ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “โอ้ หิฏฏอน บางทีอาจเป็นเจ้า เป็นคนที่พูดมันขึ้นมา หิฏฏอนกล่าวว่า: "ไม่ ฉันไม่ได้พูด ฉันกลัวว่าท่านจะรำคาญฉันในเรื่องนี้ จากนั้นมีคนหนึ่งใน
กลุ่มนั้น กล่าวว่า “ฉันเป็นคนที่พูดสิ่งนี้ และในการนี้ ฉันไม่ได้มุ่งหมายสิ่งใดนอกจากความดีเท่านั้น อบูมูซากล่าวว่า: "เจ้าไม่รู้หรือว่า เจ้าต้องกล่าวอะไรในการละหมาดของเจ้า แท้จริงแล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมได้ทำการบรรยายให้แก่เรา ได้อธิบายให้แก่เราถึงแนวทางของเรา และสอนเราถึงวิธีการละหมาด โดยท่านกล่าวว่า “เมื่อพวกเจ้าต้องการละหมาด ก็จงจัดแถวให้ตรง และให้คนหนึ่งนำพวกเจ้าละหมาด และเมื่อเขากล่าวตักบีร พวกเจ้าก็จงกล่าวตักบีรตาม
เมื่อเขาอ่าน {ฆอยริล มัฆฎูบิอะลัยฮิม วะลัฎฎอลลีน} [ซูเราะฮ์ อัลฟาติฮะห์ : 7] พวกเจ้าจงกล่าว “อามีน” และอัลลอฮ์จะตอบรับพวกเจ้า และเมื่อเขากล่าว ตักบีรและทำการรูกู๊วะ พวกเจ้าก็จง ตักบีรและทำการรูกู๊วะ เพราะแท้จริงผู้เป็นอิหม่ามนั้นจะทำการรูกู๊วะก่อนพวกเจ้า และลุกขึ้นก่อนพวกเจ้า” จากนั้น ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า “สิ่งนี้ตามด้วยสิ่งนั้น และเมื่อเขากล่าวว่า “สะมิอัลลอฮุ ลิมัน หะมิดะฮ์” (อัลลอฮ์ทรงฟังผู้ที่สรรเสริญพระองค์) พวกเจ้าก็จงกล่าวว่า “อัลลอฮุม มะร๊อบบะนา วะลากัลฮัมด์” (โอ้อัลลอฮ์ พระเจ้าของเรา การสรรเสริญจงมีแด่พระองค์) และอัลลอฮ์ จะได้ยินพวกเจ้า เพราะอัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจ ทรงตรัสผ่านการกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า “อัลลอฮ์ทรงฟังผู้ที่สรรเสริญพระองค์” และเมื่อเขากล่าวตักบีรและทำการสุญูดพวกเจ้าจงกล่าวตักบีรและทำการสุญูดด้วย เพราะแท้จริงผู้เป็นอิหม่ามนั้นจะสุญูดก่อนพวกเจ้า และลุกขึ้นก่อนพวกเจ้า” จากนั้น ท่านเราะซูลุลลอฮ์
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า “สิ่งนี้ตามด้วยสิ่งนั้น” และเมื่อเขานั่งเพื่อตะชะฮ์ฮุด คำพูดแรกของทุกคนในหมู่พวกท่านคือ: “อัตตะหิยยาตุต ต็อยยิบาตุศเศาะละวาตุ ลิลลาฮิ อัสสลามุ อะลัยกะ อัยยูฮันนาบิยู วะเราะห์ มะตุลลอฮิ วะบะรอกาตุฮ์ อัสสลามุ อะลัยนา วะอะลา อิบาดิลลาฮิศศอลิหีน อัชฮะดุ อันลา อิลาฮะ
อัลลัลลอฮ์ วะอัชฮะดุอันนะมุฮัมมะดัน อับดุฮุ วะเราะสูลุฮุ (การทักทายที่ดี การละหมาด ทั้งหมดเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ขอความสันติจงมีแด่ท่าน โอ้ท่านนบี ขอความเมตตาและความจำเริญจากอัลลอฮ์ ขอความสันติจงมีแด่เราและบ่าวผู้ที่ศอลิห์ของอัลลอฮ์ทุกท่าน ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และฉันขอปฏิญาณตนว่ามูฮัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์)

[เศาะฮีห์] [บันทึกโดย มุสลิม]

ครั้งหนึ่งท่านอบูมูซา อัลอัชอารีย์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้ทำการละหมาด และเมื่อเขาอยู่ในขณะตะชะฮุด มีชายที่ร่วมละหมาดคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังเขากล่าวว่า “การละหมาดถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานควบกับการทำความดีและซะกาต” เมื่ออบูมูซา เสร็จสิ้นการละหมาด เขาก็หันไปยังมะมูม และถามพวกเขาว่า "ใครในหมู่พวกเจ้าที่พูดว่า“การละหมาดถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานควบกับการทำความดีและซะกาต?!" ผู้คนเหล่านั้นต่างก็เงียบ ไม่มีใครพูดแม้คนเดียว จากนั้นเขาถามอีกครั้ง เมื่อไม่มีใครออกมายอมรับ อบูมูซา เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ จึงกล่าวว่า “หรือว่าเป็นเจ้า โอ้ หิฏฏอน ที่เป็นคนพูดประโยคนั้น เพราะความใจกล้า ความใกล้ชิด และการสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา เป็นบุคคลที่ไม่อาจเกิดผลกระทบอะไรกับการกล่าวหานั้น เพื่อให้ผู้ที่เป็นตัวจริงออกมายอมรับแล้วท่าน หิฏฏอนก็ได้ปฏิเสธไป และกล่าวว่า "ฉันกลัวว่าท่านจะตำหนิฉันโดยเกิดจากการคิดไปเองของท่านว่าฉันเป็นคนพูด" จากนั้นมีคนหนึ่งในกลุ่มนั้น กล่าวว่า “ฉันเป็นคนที่พูดประโยคนั้นเอง และในการนี้ ฉันไม่ได้มุ่งหมายสิ่งใดจากคำพูดนี้นอกจากความดีเท่านั้น ท่านอบูมูซาจึงกล่าวเพื่อเป็นการสอนเขาว่า: "เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้าต้องกล่าวอะไรในละหมาดของเจ้า?! เป็นคำพูดที่แสดงถึงการไม่เห็นด้วยจากท่าน จากนั้นท่านอบูมูซา ได้เล่าว่าแท้จริงแล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมได้ทำการบรรยายให้แก่พวกเขา ได้อธิบายให้แก่พวกเขาถึงหลักปฏิบัติตามศาสนาของพวกเขา และสอนพวกเขาถึงวิธีการละหมาดของพวกเขา โดยท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวว่า: “เมื่อพวกเจ้าต้องการละหมาด ก็จงจัดแถวให้ตรง และให้คนหนึ่งนำพวกเจ้าละหมาด และเมื่อผู้เป็นอิหม่ามกล่าวตักบีเราะตุลอิห์รอม พวกเจ้าก็จงตักบีรตามเขาเมื่อเขาอ่านฟาติหะฮ์ และถึงโองการที่ว่า {ฆอยริล มัฆฎูบิอะลัยฮิม วะลัฎฎอลลีน} [ซูเราะฮ์ อัลฟาติฮะห์ : 7] พวกเจ้าจงกล่าว “อามีน" หากพวกเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแล้วแน่นอนอัลลอฮ์จะตอบรับการดุอาอ์ของพวกเจ้า และเมื่อเขากล่าวตักบีรและทำการรูกู๊วะพวกเจ้าก็จงตักบีรและทำการรูกู๊วะ เพราะแท้จริงผู้เป็นอิหม่ามนั้นต้องทำการรูกู๊วะก่อนพวกเจ้าและลุกขึ้นก่อนพวกเจ้า ดังนั้นจงอย่าล้ำหน้าเขา” เนื่องจากขณะที่อิหม่ามนำหน้าพวกเจ้าในการรูกู๊วะนั้น จะถูกบังคับให้พวกเจ้าทำการรูกู๊วะหลังจากที่เขาช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้นช่วงเวลาขณะนั้นตามด้วยช่วงเวลานั้น และมันทำความยาวของการรูกู๊วะของมะมูมจึงเท่ากับความยาวของการทำการรูกู๊วะของอิหม่าม และเมื่ออิหม่ามกล่าวว่า “สะมิอัลลอฮุ ลิมัน หะมิดะฮ์” (อัลลอฮ์ทรงฟังผู้ที่สรรเสริญพระองค์) พวกเจ้าก็จงกล่าวว่า “อัลลอฮุมมะ ร็อบบะนา วะลากัลฮัมด์” (โอ้อัลลอฮ์ พระเจ้าของเราการสรรเสริญจงมีแด่พระองค์) เมื่อผู้ละหมาดได้กล่าวดุอาอ์นั้นแล้ว แท้จริงอัลลอฮ์ทรงได้ยินดุอาอ์ของพวกเขา เพราะอัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจ ทรงตรัสผ่านการกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า “อัลลอฮ์ทรงฟังผู้ที่สรรเสริญพระองค์” และเมื่อเขากล่าวตักบีรและทำการสุญูด ก็จำเป็นสำหรับผู้เป็นมะมูมกล่าวตักบีรและทำการสุญูดตาม เพราะแท้จริงผู้เป็นอิหม่ามนั้นจะสุญูดก่อนพวกเขา และลุกขึ้นก่อนพวกเขา” ดังนั้นช่วงเวลาขณะนั้นตามด้วยช่วงเวลานั้น และมันทำความยาวของการสุญูดของมะมูมจึงเท่ากับความยาวของการสุญุดของอิหม่าม และเมื่อเขานั่งเพื่อตะชะฮ์ฮุดคำกล่าวแรกของผู้ละหมาดคือ: “อัตตะหิยยาตุต ตอยยิบาตุศ เศาะละวาตุ ลิลลาฮิ" ดังนั้นการครอบครอง ความเป็นถาวร และความยิ่งใหญ่ทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และการละหมาดห้าเวลาก็เพื่ออัลลอฮ์ "อัสสลามุ อะลัยกะ อัยยูฮันนาบิยู วะเราะห์ มะตุลลอฮิ วะบะรอกาตุฮ์ อัสสลามุ อะลัยนา วะอะลา อิบาดิลลาฮิศศอลิหีน" จงขอดุอาอ์ต่ออัลลอฮ์ซึงความปลอดภัยจากทุกสิ่งที่ไม่ดี ข้อบกพร่องต่างๆ โรคร้ายต่างๆ และเราเจาะจงแด่ท่านนบีของเราเป็นการเฉพาะในการขอสลาม จากนั้นขอแด่ตัวเราและตามด้วยขอแด่บรรดาบ่าวของอัลลอฮ์ที่ศอลิห์ทั้งหลายที่พวกเขาดำรงไว้ในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงใช้พวกเขาในเรื่องสิทธิ์ของอัลลอฮ์และสิทธิ์ของมนุษย์ จากนั้นเราขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้า

□□□